

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum 2025

LOURDES ROSSINYOL BASTARDAS
I MANEL DELI ANDÚJAR

Col·lecció "Pregons institucionals"
Número 65, febrer de 2025

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió: Inom, SA

Agraïments: Associació Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum, a càrrec de la Sra. Lourdes Rossinyol Bastardas i del Sr. Manel Deli Andújar

12 de febrer de 2025

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes autoritats, membres de l'Associació Misteriosa Llum, membres del Club Atlètic Manresa, entitat administradora de la Festa de la Llum d'enguany, amics, companys, manresans i manresanes:

En un primer moment vaig pensar que el meu currículum no recull cap mèrit que em faci mereixedora de ser pregonera de la festa de la Llum. No hi destaca res d'important o diferent del que pot haver-hi en el de qualsevol ciutadà de la meua edat. Això és així i m'agrada que ho sigui perquè la història recull el nom de personatges importants però realment la fem possible, majoritàriament, ciutadans anònims. M'agrada, però, poder recordar que l'any 1933, fa més de noranta anys, un meu tiet patern, en Francesc Rossinyol Barcons, a qui van matar en temps de guerra –catalanista i catòlic, no tenia cap bàndol a favor– ja va ser un dels administradors de la festa de la Llum.

Què he fet per trobar-me aquí, en aquesta noble sala, dirigint-me a les autoritats i a totes les persones que viuen a Manresa? Molt senzill, estimar la meua terra i la meua ciutat i estimar l'esport en general i l'atletisme en particular.

Avui ens trobem aquí perquè el 21 de febrer de 1345, tal com es va recollir en acta notarial, va donar-se un fet extraordinari que podem resumir així: “una misteriosa llum, provinent de Montserrat, passa sobre la ciutat i dirigint-se cap a l'església de la Mare de Déu del Carme, hi va entrar per un finestral i es va situar davant de l'altar major, va sorgir d'ella un altre raig que va anar a la capella de la Santíssima Trinitat i una tercera llum que va anar a la capella de Sant Salvador”.

Aquesta llum misteriosa va fer reflexionar a tots els implicats en la construcció d'una séquia que havia de portar aigua del Llobregat a la ciutat, per pal·liar els efectes d'una sequera que des de 1933 i fins al 1339 havia fet estralls.

A mi em sembla un miracle molt adient amb el nostre tarannà: no van baixar els àngels a construir la Séquia, ni va estalviar la feina de negociació. Tan sols va fer aixecar el punt de mira de tots plegats, començant pel bisbe de Vic, senyor Miquel de Ricomà, successor del bisbe Galceran Sacosta, que havia posat en entredit tota la ciutat per la desobediència a la seva negativa de deixar passar la Séquia pels terrenys del bisbat.

Quan ens obrim a la transcendència i acceptem el misteri, la mateixa vida és un misteri, som capaços de mirar pel bé dels altres i no per la nostra glòria.

Així doncs, el Senyor bisbe va aixecar l'entredit i va negociar amb els prohoms de la ciutat. Es va arribar a un acord i l'obra, encarregada al barceloní Guillem Catà i els germans Simó i Pere de Rodener, va tirar endavant i fou acabada l'any 1383, convertint el secà en regadiu i donant aigua d'aixeta a la ciutat fins als nostres dies.

La meva família som regants de la Séquia i això del regadiu és una meravella. Repartir bé l'aigua és una tasca col·lectiva que obliga els regants a posar-se d'acord en els torns de reg i a respectar-los. La Séquia es una empresa col·lectiva que ha requerit i requereix la participació de tots els estaments socials i que també redunda en bé de tots.

Això mateix caracteritza l'esport que m'ha portat fins aquí.

Quan, als anys setanta del segle passat, sortia de casa amb el xandall vermell del Club Atlètic Manresa i enfilava corrent cap a Can Font seguint un ramal de la Séquia fins a Comabella, la gent em mirava amb cara de sorpresa i estranyesa. Ara ets estrany si no has anat mai a córrer o caminar per la Séquia, però fa cinquanta anys veure una noia fent esport al carrer no era normal. Tampoc ho era que una nena pengés una cistella de bàsquet al pati del corral familiar i jugués amb els nens del barri a bàsquet i a futbol. I, en aquest cas, nens vol dir de sexe masculí; les altres nenes no venien a fer esport. Això sí, quan tenia la sort de poder baixar al Congost, tot era diferent. L'atletisme, a casa nostra, sempre ha estat obert a tots, entrenaments i competicions no han entès de sexes, orígens, nivells socials, econòmics i culturals. Ha estat i és un gran mitjà d'integració i cohesió social que ha portat molts nois i noies al més alt nivell de l'atletisme espanyol. No vull dir cap nom perquè la llista és

molt llarga, tant a nivell d'atletes com d'entrenadors i directius, fet que queda palès cada any en la Nit de l'Esportista.

Aquells aficionats que van tenir la idea de construir una pista d'atletisme a l'altra banda del riu i al costat del cementiri, al Congost, poc imaginaven la dimensió actual de l'esmentada zona esportiva. Però ells van aconseguir el suport municipal i el 1951 van inaugurar la primera pista d'atletisme de la Catalunya central. Ens comptem per milers els manresans, bagencs, berguedans, solsonins i d'altres que hem practicat i practiquem atletisme al Congost. I, com aquells primers, continuem necessitant el suport institucional. Una entitat privada no pot construir i mantenir una instal·lació de l'envergadura d'una pista d'atletisme, ens sentim agraïts que els representants polítics de la ciutat de Manresa ho segueixin fent possible, i esperem i demanem seguir millorant pel bé de tots.

El 1971, quan vaig començar a fer atletisme, érem tots nens o joves; ja hi havia adults però relativament joves. Avui, al nostre club, tenim atletes de 6 a 90 anys i competim en totes les categories, tant a títol individual com per equips. Els equips absoluts i màsters estan a primera divisió estatal i són un referent i un estímul per tots els atletes de promoció que es formen en l'Escola Manresana d'Atletisme.

Així com l'aigua i la llum són fonamentals per la vida, l'atletisme està en el fonament dels altres esports. Qui de petit no ha corregut, saltat –si més no graons o bassals– i no ha llançat objectes variats? Això és el que es fa en una pista d'atletisme amb el repte constant de superar els propis límits. Certament fa il·lusió guanyar els rivals, però en fa més batre's a un mateix, el que en diem fer marca personal. Això últim és a l'abast de tothom, jove o gran, principiant o experimentat, molt ben dotat físicament o no tant.

Sovint, en sentir parlar d'atletes, pensem en els corredors i prou. Corredors de fons, d'ultrafons, de muntanya, de ruta, de pista, de camp a través, de velocitat, amb i sense obstacles... Però també són atletes els marxadors i els que no participen en curses sinó en concursos: saltadors de llargada, triple, alçada i perxa, llançadors de pes, disc, javelina i martell.

He explicat que de petita feia esport amb els nens al carrer. Teníem el 'nostre' descampat, per jugar a futbol i el pati del corral per al bàsquet. Als anys 60 del segle passat els barris creixien molt amb la immigració d'altres zones de la península. No faltaven grups de nens que volien fer-se seu el 'nostre' espai

i calia defensar-lo. Jo estava en aquella edat en què els nens i les nenes no han desenvolupat el cos de forma diferenciada i per tant a l'hora d'enfrontar-se estan en igualtat de condicions. Em va tocar en dues ocasions lluitar amb el líder d'un altre grup per no perdre el dret al terreny de joc. La reacció del nen va ser en ambdues ocasions la mateixa: jo amb una nena no em barallo. Després d'un intent de treure'm del mig, sense èxit, amb una empenta s'inicià la baralla, i un cop els vaig deixar immobilitzats a terra ens deixaren tranquils en el nostre descampat. En aquells anys el futbol no era cosa de dones, ni algunes proves d'atletisme com el triple salt, el salt amb perxa o el llançament de martell. Amb aquests antecedents, força i potència, tot i agradar-me totes les especialitats atlètiques, ben aviat vaig destacar en els llançaments. Quina prova tan lletja per una dona! exclamaven amics i parents, però res no em va dissuadir de ser llançadora i ja fa més de cinquanta anys que ho soc.

Per sort aquells estereotips s'han superat i les nenes d'ara poden practicar esport en funció de les seves preferències i capacitats. Miro enrere i sé que ha valgut la pena.

I ara cedeixo la paraula al Manel. Ell sí que és un corredor i dels que fan molts i molts quilòmetres. Moltes gràcies!

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes autoritats, membres de l'Associació Misteriosa Llum, membres del Club Atlètic Manresa, entitat administradora de la Festa de la Llum d'enguany, amics, companys, manresans i manresanes:

Em sento honorat, com a manresà militant, de tenir el privilegi, conjuntament amb la meva companya Lourdes Rossinyol, de ser el pregoner de la Festa de la Llum 2025. Una festa que no em canso d'explicar arreu on vaig, lloant la gesta dels manresans de l'edat mitjana. Perquè hi ha un tret definitori dels manresans: que som ambaixadors allà on siguem de la Catalunya central en general i de Manresa en particular.

Els meus avis materns, immigrants andalusos, van establir-se al barri del Xup. Allà m'estava bona part dels estius de la meva infantesa. Recordo amb orgull com una vegada van picar a la porta, vaig obrir i un senyor molt ben vestit va demanar per la Dolores, la meva àvia. Li portava un ram de flors i es va quedar a fer un cafè. Quan va marxar vaig demanar molt encuriós qui era aquell home

gran tan ben vestit i amb aquell posat tan senyorial. Resulta que la meva àvia havia treballat durant molts anys com a dona de fer feines a cals Sala, una família del centre de Manresa. La senyora Sala ja era morta, però va deixar dit que, mentre la Dolores fos viva, se li lliurés un ram de flors el dia del seu aniversari. El Sr. Sala, cada any fins que l'Abuelita ens va deixar, li va portar el ram de flors. Segurament és una anècdota, però m'agrada pensar que me'n sento orgullós i exerceixo d'ambaixador de la meva terra per històries personals com aquesta.

Jo soc avui aquí en qualitat d'atleta, però no vull desaprofitar l'oportunitat que em brinda la Misteriosa Llum per comentar un parell d'aspectes relacionats amb el meu vessant professional: l'economia.

Quan estudiava Econòmiques a la universitat, va haver-hi alguns conceptes que em vaig resistir a incorporar en el meu ideari. Els professors hi insistien molt, i les proves eren força irrefutables. Però jo m'hi resistia. Els conceptes eren els de mobilitat geogràfica i el de mercat lliure (en contraposició amb el proteccionisme).

El manresà, com a bon català, és comerciant de mena. Ja estic d'acord en el fet que ens hem de bellugar i obrir la ment a altres cultures, intercanviar productes, projectes, idees, saliva... I incorporar allò que ens sembli millor. Aquesta és la base del progrés i la prosperitat. Però si això comporta que la gent acaba marxant té un component molt negatiu. Avui dia, la fugida de cervells és un problema real a molts països, també a la Catalunya central. Al mercat sanitari, per exemple, no hi ha prou candidats per a cobrir les vacants de metges o infermers. La mobilitat geogràfica pot ser una sortida individual, però per a una comarca, per a un país, és un problema molt greu. Les polítiques de la Catalunya central en aquest àmbit han d'anar encaminades a que hi hagi infraestructures, assessorament, mercats que desincentivin la marxa permanent del nostre talent.

S'ha aconseguit avenços importants: tenim centres universitaris consolidats, tenim *lobbies* empresarials com el de l'automoció, o el de l'alimentació saludable, o el carni, que permeten ubicar bona part del nostre talent. S'ha de continuar apostant per apropar centres d'investigació, d'innovació, de creació cultural i equipaments esportius a la Catalunya central.

Hi ha una cosa molt important que sempre hem de tenir present: el talent no vol marxar. Marxa si no té més remei.

Només si disposes de talent local tens l'audàcia de proposar i executar una obra tan ambiciosa i visionària com la Séquia de Manresa.

I sabent que tenim una Misteriosa Llum que ens protegeix de bisbes egoistes, què més volem?

Encoratjo les institucions locals a pensar-hi, com van pensar els nostres avantpassats, els ideòlegs de la Séquia fa 686 anys, emprant com a unitat de mesura la Catalunya central, no només Manresa. S'han d'ampliar les oportunitats i s'han de millorar les infraestructures.

Perquè Catalunya central com a concepte és molt potent i, a més a més, és molt real.

Pel que fa al tema dels aranzels, el proteccionisme i el mercat lliure: és relativament fàcil demostrar matemàticament que els aranzels empobreixen més que no pas beneficien la població en general. Si un país posa aranzels al país veí per importar acer, per així afavorir els productors locals, el resultat final és que els productors locals en surten beneficiats i l'estat recapta un impost, però la suma d'aquests beneficis és inferior a l'augment de preu per al 100% de la població de tots dos països. De manera que és una mala idea. Malgrat això, aquesta explicació grinyola. Primer perquè el model matemàtic parteix de la igualtat de condicions prèvia, cosa que no es dona a la realitat, i segon, i més important, no té en compte la part cultural de la societat.

Recorden vostès quin vi es produïa i comercialitzava al Bages fa 40 anys? Era un vi de taula i poca gent s'hi dedicava en exclusiva. Era més aviat un producte més dels que s'elaboraven al mas. Tampoc no era un vi conegut precisament per la seva qualitat. Des del 1995, amb la denominació d'Origen Pla de Bages i l'esforç d'adaptació dels productors locals i l'acceptació del públic, es pot dir que tenim una indústria vitivinícola i gaudim d'un prestigi mai vist. I el vi és més car. I la denominació d'origen ha rebut ajuda institucional per a formalitzar-se. S'han fet festes del vi del Bages promocionades amb calés privats, però també públics; es fan curses de trail, es promocionen rutes vitivinícoles i s'editen llibres a les oficines de turisme. S'han posat de moda els *wine bars*: Manresa en va ple. Això és discriminació positiva cap a un sector productiu local, de quilòmetre zero, i si acaba quallant en la cultura es converteix en desitjable, de totes totes. Si volen, no li diguin proteccionisme. Però s'hi assembla molt.

Tot això ho explico perquè per a mi és absolutament necessari viure aquesta vida sabent que tens arrels a la terra. Psicològicament és imprescindible. Això no ho explicaven a la universitat. Viure desarrelat com li passa a la població

immigrada és duríssim. Ho sé pels meus avis i ho sé pels meus pares. Haver de marxar ara perquè no pots exercir d'enginyer, o de físic, o de dissenyador gràfic, és una pèrdua i és una pena.

Porto des dels 17 anys estudiant o treballant fora de Manresa, però fins avui, he aconseguit anar a dormir cada dia a casa, a Cal Gravat, fent sempre una ullada abans d'aclucar els ulls a Montserrat, amb la seguretat que em dona saber que hi ha una Misteriosa Llum que vetlla pels manresans. I això és un valor a preservar.

Dit això, no se m'oblida que, en realitat, jo soc avui fent aquest pregó en qualitat d'atleta d'ultrafons. Dono les gràcies a l'Avinent Club Atlètic Manresa per donar-me aquesta oportunitat. El Club Atlètic té ben merescut ser l'entitat organitzadora d'enguany i els recomano que no es perdin l'arxiu fotogràfic inèdit trobat a les golfes de la casa familiar de la família Pla, on es pot veure l'espai del Congost, totalment verge d'edificacions, amb una primera intervenció humana en forma de pista d'atletisme. Sí, manresans i manresanes, l'atletisme va ser l'embrió inicial del qual avui dia és la zona esportiva del Congost.

Els que em coneixeu ja sabeu el que he fet, no he vingut aquí a autoelogiar-me. Els que no em coneixeu, simplement us dic alguna de les coses que em fan sentir més orgullós. Avui dia soc l'atleta espanyol de tots els temps que ha aconseguit una medalla en categoria absoluta amb més edat, 50 anys. Va ser la plata per equips aconseguida el desembre a Bangalore, a l'Índia, el desembre passat. Abans, el 2022, vaig ser vuitè del món en el mundial de 100 quilòmetres en ruta, encara conservo el rècord de Catalunya absolut amb 6 hores 30 minuts i 24 segons. El 2021 vaig ser campió d'Espanya absolut de 100 quilòmetres, el dia del meu debut.

El que fa remarcable la meva història és que jo començo a entrenar de forma assídua amb 40 anys, una edat en què els esportistes de categoria absoluta ja s'han retirat, i amb 50 anys estic competint amb joves de 20, 25 o 30 anys.

Si alguna vegada vaig tenir un talent innat mai no ho sabrem, perquè la meva iniciació a l'atletisme tan tardana fa que els meus nivells i marcadors analítics i mèdics estiguin en declivi constant des del minut 1. Aleshores, si no tinc talent, ni tinc joventut, com s'explica aquesta capacitat de competir amb els millors del món?

Sovint em diuen que quan corro faig mala cara. Jo sempre responc el mateix que va dir Emil Zatopek: mentre córrer no sigui com la natació sincronitzada, on el somriure puntua, jo faré la cara que em demana el cos. Perquè jo quan corro, pateixo. No gaudeixo.

Aplico a l'atletisme els mateixos mantres que aplico en el meu dia a dia. M'esforço molt i sovint aquest esforç comporta collir fruits o recompenses. I quan això passa és enormement satisfactori i motivador.

Però la vida és dura i l'atletisme de competició també. No sempre s'obté el fruit de l'esforç. Hi ha dies millors i dies pitjors i els rivals també entrenen fort i tenen molta qualitat. En el meu cas, a més a més, són més joves. Alguns fins i tot són professionals.

La planificació de l'entrenament dura 6 mesos. Uns 25 quilòmetres al dia, uns 500 al mes, més de 3.000 quilòmetres. La cursa dura gairebé 7 hores, 5 de les quals són de veritable patiment muscular. A un ritme de 16 quilòmetres per hora.

La resposta lògica del cervell és jugar a la defensiva. "Faré el que pugui"; "si acabo ja estic content"; "soc més vell que els meus rivals", "ser aquí ja és un premi". Això és el que pensen els que no són manresans.

Jo jugo a l'atac. Vaig *a tope*. I qui em guanyi, que em guanyi perquè és millor. Però vendré cara la meva pell. I em fa l'efecte que aquesta actitud és força manresana. Us heu parat a pensar la quantitat d'esportistes d'elit que surten de la Catalunya central? Ningú no ens regala res, però les adversitats no ens frenen i si no que li diguin al bisbe de Vic.

El dia 20 de febrer formaré part de la comitiva que portarà aigua de la Séquia fins a l'església del Carme. M'ho prenc com un honor tan gran com fer aquest pregó. Us animo a participar de la Misteriosa Llum i us animo a ser ambaixadors d'una història tan maca i tan real com la Misteriosa llum.

Visca Manresa, Visca la Catalunya central i visca la Festa de la Misteriosa Llum!

La Pregonera

Lourdes Rossinyol Bastardas

Vaig néixer al carrer Sant Josep de Manresa el 27 de juny de l'any 1958. Tercera de quatre germanes.

El parvulari parroquial del Poble Nou va ser la meva primera escola. Vaig cursar estudis primaris a l'Ave Maria i secundaris a les Dominiques i a l'institut Lluís de Peguera.

Llicenciada en Matemàtiques per la Universitat de Barcelona l'any 1983.

Monitora de menjador i voluntària d'Ampans, vaig iniciar el primer esplai i les colònies per lleugers, de l'any 1974 fins al 1978.

Vaig començar prematurament a treballar de professora d'Educació Física a secundària, als 20 anys, gràcies a una habilitació especial donada per la manca de llicenciats i valorant el meu currículum esportiu. Va ser a l'escola Pineda, al barri del Gornal de L'Hospitalet de Llobregat.

Posteriorment vaig continuar treballant a la mateixa escola com a professora de Matemàtiques i promovent i entrenant equips de bàsquet i voleibol femení. També vaig ser tutora de dos treballs guanyadors de premis CIRIT a la recerca Jove. Posteriorment vaig continuar la meva tasca docent en diversos instituts, entre els quals el Lluís de Peguera, el Lacetània i el Guillem Catà de Manresa, on el curs 2021-2022 em vaig jubilar.

En l'àmbit esportiu vaig iniciar-me en l'atletisme l'any 1971, amb 12 anys, guanyant el cros escolar de la meva categoria a nivell comarcal. Durant els anys de secundària vaig compaginar l'atletisme federat amb el bàsquet i el voleibol a nivell escolar. A la universitat vaig organitzar un equip de bàsquet per competir en la lliga universitària.

En les categories de promoció vaig aconseguir diversos campionats i subcampionats de Catalunya i Espanya. També a nivell universitari. En categoria absoluta vaig ser campiona de Catalunya de llançament de pes i de disc i bronze en un campionat d'Espanya de pista coberta. Internacional amb Espanya en categoria sub16 i amb Catalunya en categoria absoluta. Actualment soc campiona d'Espanya de la categoria màster W65. He participat habitualment a la lliga catalana i estatal de primera divisió amb el Club Atlètic Manresa, excepte del 1986 al 1991, en què al CAM no hi havia un equip femení competitiu i ho vaig fer amb el Barça.

Des de fa més de 15 anys formo part de la junta directiva del CAM.

El Pregoner

Manel Deli Andújar

Vaig néixer al Parc Taulí de Sabadell el 2 de setembre de 1974, i al cap de vint-i-dos dies ja vivia a la Font dels Capellans de Manresa. Vaig fer l'EGB al Francesc Barjau, el BUP i el COU als Pius Font i Quer i la llicenciatura en Administració i Direcció d'Empreses a la UAB (1996), amb diferents postgraus en Desenvolupament Directiu per la UOC i per la EADA.

Casat amb Yolanda, som pares de l'Arnau, de divuit anys, estudiant de Medicina.

En la meua etapa com a estudiant vaig ajudar en el negoci familiar, la peixateria de La Balconada, més endavant ampliada a xurreria i pollastres a l'ast. També vaig ser professor de repàs, àrbitre de futbol i reponedor al Pryca.

Acabat de llicenciar, el 1996 començo a treballar a Decathlon, una empresa nova i desconeguda, al primer centre que obren a Espanya: Montigalà. Formo part de la primera fornada de treballadors i durant quatre anys col·laboro en l'expansió d'un nou model de negoci, relativament desconegut aleshores i que avui dia està plenament consolidat. A canvi m'emporto un aprenentatge professional impagable.

L'any 2000 decideixo que vull ampliar coneixements dins el sector de la gran distribució i me'n vaig a Leroy Merlin, en una primera etapa a Sant Boi de Llobregat i més endavant a Sant Quirze del Vallès. Allà m'hi estic fins al 2004.

En cap moment he deixat de viure a Manresa, malgrat que els quatre anys de llicenciatura, més els 8 d'experiència professional lluny de casa fan que amb trenta anys decideixi plantejar-me juntament amb la Yolanda la situació familiar i canvio de feina. Passo a formar part de la plantilla de MC Mutual, una mútua d'accidents de treball, amb centre al carrer Barcelona, de Manresa i allà hi soc des de fa gairebé vint-i-un anys. Actualment en soc el director provincial.

Soc el pregoner d'enguany per la meua activitat paral·lela a la professional, que és l'atletisme que practico en el meu escàs temps lliure. Vaig començar a córrer per prescripció facultativa l'any 2010, i des del 2014, un cop ja a les ordres del Joan Leonart, de manera assídua, set dies a la setmana, 365 dies a l'any. Des de l'any 2014 soc soci del Club Atlètic Manresa, ja tenia quaranta anys i els meus resultats eren destacables en l'àmbit de l'esport veterà, no obstant el 2018, vaig assolir l'onzena posició absoluta al campionat d'Espanya de Marató.

Però ha estat a partir del 2021 que ha tingut certa transcendència alguna de les actuacions que he fet en l'àmbit de l'ultrafons, especialment les curses de 100 km en ruta. Campió d'Espanya el 2021. La marca va ser tan bona que em va classificar

per al Mundial que es va celebrar el 2022 a Berlín. I així va ser com vaig debutar com a esportista en categoria absoluta amb la Selecció Espanyola, amb quaranta-set anys. En aquell mundial vaig quedar 8è del món absolut, i la marca: 6h30'24" va ser rècord de Catalunya i tercera millor marca espanyola de tots els temps.

Després d'això he fet 2 subcampionats d'Espanya més (2023 i 2024) i em vaig tornar a classificar per al Mundial (se celebren cada dos anys) que es va fer el desembre de 2024 a Bangalore (Índia). Allà vaig quedar 17è absolut i conjuntament amb els companys de selecció, vam aconseguir la plata en categoria absoluta. Actualment, soc l'atleta espanyol de tots els temps que ha aconseguit una medalla en uns Jocs Olímpics o en un mundial tenint més edat: cinquanta anys.

Goigs de la Misteriosa Llum

A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra,
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

The image shows a musical score for a piece titled "Goigs de la Misteriosa Llum". The score is written in a single system with six staves of music. The key signature is B-flat major (two flats) and the time signature is 2/4. The lyrics are written below the notes. The music consists of a single melodic line. The lyrics are: "A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra, pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent. Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat, en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat; set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent."

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Onnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fos migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura,
perquè la Verge procura
sempre pel bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan extremíssim cas,
aleshores en continent
la Llum de nostra ventura
isqué dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç, prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: Jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,...

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder.
Oh encobert ornament,
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...

**CLUB ATLETIC
MANRESA**

Ajuntament de Manresa

ASSOCIACIÓ MISTERIOSA LLUM